

JeGoZa

Rīgas Zolitūdes ģimnāzija

Nr. 8/2026. aprīlis

KĀ MĒS SVINĒJĀM
ĢIMNĀZIJAS JUBILEJU

KĀ VIENA SIRDIS SILDA
VISU SKOLU

40 gadu
jubilejas svinības

Redaktores sleja

Ir periodi skolas dzīvē, kurus nevar nosaukt par parastām nedēļām. Mūsu ģimnāzijā marta beigas un aprīlis kļūva tieši par tādu laiku.

Jubileja — vārds, kas skan oficiāli. Taču šajās dienās tas ieguva citu nozīmi. Tie nebija tikai koncerti, tikšanās un apsveikumi. Tā bija sajūta, ka skola uz brīdi apstājās, lai paskatītos uz sevi no malas un saprastu, par ko tā ir kļuvusi šo gadu laikā.

Mēs bieži runājam par skolu kā par vietu, kur mācās. Taču šķiet, ka šajā mēnesī katrs no mums sajuta: skola ir kaš vairāk.

“Šī skola dāvina spārnus skolēniem, lai tālākais dzīves lidojums būtu mierīgs un stabils,” raksta Katerīna Borovika.

Un šajos vārdos ir pateikts vairāk nekā jebkurā oficiālā formulējumā.

Jubileja apvienoja visus: skolotājus, skolēnus, absolventus, tos, kuri skolā strādā ikdienā, un tos, kuri jau devušies tālāk, bet joprojām atgriežas — kaut vai domās. Sarunās, atmiņās un aplausos, kas skanēja aktu zālē, bija kaut kas kopīgs- piederības sajūta.

“Šeit es satiku cilvēkus, kuri kļuva par mani draugiem,” raksta Evelīna Brumermane.

Un tas arī ir par skolu. Par saitēm, kas nebeidzas līdz ar stundām.

Šajās nedēļās īpaši skaidri kļuva redzams: skolas vēsture nav tikai datumi un notikumi. Tie ir cilvēki, viņu izvēles, viņu raksturs, viņu ikdienas darbs.

Četrdesmit gadu stāsts, kas neietilpst nevienā mācību grāmatā

6. martā pašā pilsētas centrā, viesnīcas Radisson Blu Hotel Latvija panorāmas zālēs, norisinājās notikums, kas lika laikam uz brīdi apstāties. Mūsu mīļā Rīgas Zolitūdes ģimnāzija svinēja savu 40 gadu jubileju. Tas nebija tikai absolventu vakars — jau no pirmajām minūtēm zāli piepildīja prieks, siltums un tā īpašā sajūta, kas atgādina atgriešanos bērnībā.

Lai saprastu, no kurienes radās šī sajūta, jāatgriežas vēl agrāk — laikā, kad šis stāsts vēl tikai veidojās. Viss sākās nevis ar pirmo zvanu, bet ar klusumu būvlaukumā, kad pirms četrdesmit gadiem jaunā direktore Svetlana Semenko jau saskatīja nākotnes ģimnāziju aiz betona konstrukcijām.

1986. gada 1. septembrī 758 pirmie skolēni un 52 pedagogi ierakstīja savus vārdus šī stāsta pirmajā lapaspusē.

Vakara laikā kopā atcerējāties visu — no pionieru kaklautiem līdz pārmaiņu pilnajiem 90. gadiem, kad skola mācījās būt brīva un drosmīga. Arhīva fotogrāfijas uz lielā ekrāna kļuva par tiltu uz pagātņi — dažādu gadu skolas dzīves mirkli izraisīja gan smieklus, gan aizkustinājumu, gan spilgtas atmiņas.

Īpaša vieta šajā vakarā bija mūsu ilggadējai direktorei — Svetlanai Semenko, kura visus šos 40 gadus ir skolas sirds un dvēsele. Viņas drosmie ieviest bilingvālo izglītību un attīstīt modernas laboratorijas ir novērtēta ar augstāko valsts apbalvojumu - Triju Zvaigžņu ordeni.

Skolas direktore ir cilvēks, kas iedvesmo un rada patiesu lepnumu. No sirds vēlamies pateikties par ieguldīto darbu, rūpēm un to, ka viņas vadībā skola ar katru gadu attīstās, nezaudējot savu iekšējo vērtību un gaismu.

Skatoties uz skolotājiem, rodas sajūta, ka laiks ir apstājies. Kopš mana izlaiduma ir pagājuši 20 gadi, taču viņi joprojām ir tikpat enerģiski, dzīvespriecīgi un iedvesmojoši. No sirds vēlam viņiem stipru veselību un neizsīkstošu iedvesmu.

Vakara programma bija piepildīta ar emocijām, atmiņām un sirsnīgiem vārdiem. Taču visvērtīgākā daļa bija sarunas pēc koncerta — tikšanās ar skolotājiem, klasesbiedriem un draugiem. Piecas stundas Radisson Blu Hotel Latvija zālēs paskrēja kā viens spilgts mirklis, atstājot pateicības un siltuma sajūtu.

Daudz laimes jubilejā, mīļā skola! Lai Tevi sagaida jauni sasniegumi, talantīgi skolēni un skolotāji, kas ar aizrautību dara savu darbu. Lai Tava vēsture turpina veidoties tikpat spilgti un iedvesmojoši kā šis vakars!

Jūlija Drevicka (Firjane), 2006. gada absolvente

Jubilejas notikumi vēl ilgi paliks atmiņā -ne tikai kā skaisti koncerti un svinīgi mirkli, bet kā laiks, kad katrs no mums varēja sajūst, ko nozīmē šī skola.

Taču visprecīzāk par skolu vienmēr runā tie, kuri tajā dzīvo ikdienā - skolēni. Viņu vārdos nav oficiālu frāžu vai gatavu formulējumu. Tajos ir pieredze, emocijas un personīgi stāsti.

Ko viņiem nozīmē skola? Kādu viņi to redz pēc vairākiem kopā pavadītiem gadiem?

Aicinām izlasīt 12. klašu skolēnu domas -patiesas, dažādas, bet vienotas vienā: šī skola viņiem ir kļuvusi par nozīmīgu dzīves daļu.

Es iepazīnu šo skolu no paziņu atsauksmēm, un esmu gandarīta ar savu izvēli! Cik labi, ka apkārt bija jaukas klasesbiedrenes, kas iedvesmoja un bija blakus vajadzīgajos brīžos. Šeit es mācījos saprasties, komunicēt un ieguvu jaunu informāciju jeb zināšanas. Nekad nevar zināt - kad un kur kāds priekšmets noderēs!

Ļoti gribētos pateikties skolotājiem par tādu uzņēmību, atbildību, pacietību un interesi par skolēnu sasniegumiem

Tieši šeit es sapratu savu nākotnes izvēli par profesiju un paplašināju savu redzesloku.. Šī ir viena no pozitīvākajām skolām, es pat teiktu - sirsnīgākā. Novēlu saglabāt atbildību un mīļumu pret audzēkņiem! Lai iedvesmas, zinību un mīļuma piepildīta skola!

Jau 12 gadus es mācos skolā, un šis laiks manā dzīvē ir bijis ļoti nozīmīgs un piepildīts ar dažādiem notikumiem, pieredzi un atmiņām.

Viviana Grigoroviča 12.a

Es iepazīnu šo skolu no visām pusēm, gan kā vietu, kur apgūt zināšanas, gan kā vidi, kur veidojas draudzības, raksturs un vērtības. Tieši šeit es sapratu, ka zināšanas ir vērtīgas un ka mācīšanās var būt interesanta, aizraujoša un nozīmīga nākotnei.

Cik labi, ka mani vecāki atdeva mani šajā ģimnāzijā, jo tieši šī izvēle man ir devusi iespēju mācīties drošā, atbalstošā un iedvesmojošā vidē.

Šī ir viena no skaistākajām skolām, ne tikai tās ārējā izskata dēļ, bet arī pateicoties skolotājiem, darbiniekiem un skolēniem, kuri veido īpašu atmosfēru.

Ļoti gribētos, lai skola kļūtu labāka ar katru gadu, lai tā attīstītos, kļūtu mūsdienīgāka un vēl vairāk atbalstītu skolēnu izaugsmi. Novēlu, lai mūsu skola arī turpmāk saglabā savas tradīcijas, stiprina kopības sajūtu un palīdz katram skolēnam sasniegt savus mērķus un sapņus.

Adriana 12.a

Es iepazīnu šo skolu caur patiesu vēlmi gūt jaunu pieredzi un paplašināt savu zināšanu loku, kas izrādījās viens no vērtīgākajiem pagriezieniem manā dzīvē. Skola māca ne tikai mācību vielu, bet arī komunicēt un saprasties ar cilvēkiem.

Ļoti gribētos izteikt visdziļāko cieņu un pateicību visiem skolotājiem, kuri ar savu darbu iemācīja tik daudz jauna un sniedza atbalstu manā personīgajā izaugsmē.

Tieši šeit es satiku savu labāko draudzeni, un esmu pilnīgi pārliecināta, ka mūsu draudzība un ciešais kontakts turpināsies arī pēc vidusskolas absolvēšanas.

Cik labi, ka savulaik pieņēmu lēmumu mainīt mācību iestādi un pieteikties tieši šajā skolā, jo tā ir devusi man neaizmirstamas atmiņas.

Šī ir viena no pozitīvākajām un pamācošākajām pieredzēm manā dzīvē, kas ir veidojusi manu pasaules redzējumu un vērtību sistēmu.

Novēlu skolai un tās vadībai turpināt būt tikpat atbildīgiem un sirsnīgiem pret saviem audzēkņiem, radot vidi, kurā katrs jūtas gaidīts.

Lai šī skola vienmēr paliek iedvesmas, zinību un patiesa mīļuma piepildīta.

Estere Grubbe, 12.a klases skolniece.

Cik labi, ka es pavadīju visus 12 gadus Rīgas Zolitūdes ģimnāzijā, iegūstot pieredzi un sastopot brīnišķīgus cilvēkus. Man šķiet, ka tikai šajā skolā skolēniem ir iespēja izpaust sevi. Es novēlu, lai viss paliktu kā iepriekš vai pat labāk!

Jegors Konevega 12.a

Jau 12 gadus es skraidu pa šīs skolas gaiteniem. Skola man nozīmē kaut ko īpašu, jo man šeit bija viss: pirmā draudzība, kautiņi un jautrība. RZĢ man palīdzēja atrast sevi progresēt un attīstīt dažādas prasmes. Esmu priecīgs, ka manas pēdas paliks šai skolā. Daudz laimes!

Dominiks 12.a

Kad skola kļūst par vēsturi: kā mēs svinējam mūsu ģimnāzijas jubileju

Skolas jubileja nav tikai datums kalendārā un ne tikai koncerts “par godu”. Tas ir rets brīdis, kad viss ierastais pēkšņi saplūst vienā punktā un sāk skanēt citādi. Pazīstamie gaiteni, skatuve, skolotāju sejas — viss paliek tas pats. Bet sajūta ir cita. It kā tu paskatītos uz savu skolu no malas un vienlaikus no iekšpuses. Un tieši tādi bija jubilejas koncerti mūsu ģimnāzijā.

Divi notikumi — sākumskolai un vidusskolēniem. Divas noskaņas, divi veidi, kā runāt par vienu un to pašu, bet stāsts bija viens. Un šoreiz to dzirdēja visi — katrs savā veidā.

Koncertā vidusskolēniem vadītāji Tvoronoviča Monika un Romenskis Dominiks ne tikai atklāja pasākumu, viņi noteica toni. Bez patosa viņi atgādināja, ka skola nav dibināšanas datums. Tas ir ceļš, kas sākas vēl tad, kad ēkas vietā bija tikai smiltis un akmeņi, un tajā brīdī zāle jau klausījās citādi, jo tas bija stāsts par mums.

Kad uz skatuves parādījās Mudivarhi Najana ar dziesmu “Tai pilsētā”, viss pēkšņi kļuva ļoti personisks. Dziesma skanēja kā tilts — starp paaudzēm, starp skolas pagātni un tagadni. It kā katrs zālē atcerētos savu “ielu” skolā: savu kabinetu, savu klasi, savu pirmo dienu. Un tajā brīdī kļuva skaidrs: skola nav sienas un gaiteni, tā ir sajūta.

Viens no negaidītākajiem vakara brīžiem — deja “Simfonija” Bernates Jekaterinas un Buivides Annas izpildījumā. Tas nebija tikai priekšnesums, tā bija precizitāte, kas sasniegta līdz pilnībai: līniju ģeometrija, ko veido rokas, plastika bez liekām kustībām, kompozīcija, kur katra detaļa strādā kopējam zīmējumam. Un pēkšņi kļūst skaidrs - skola arī ir tāda “simfonija”... no cilvēkiem, notikumiem, nejaušībām un likumsakarībām.

Vadītāji izveda mūs cauri laikam: 90. gadi - brīvība un haoss, 2000. gadi - tehnoloģijas un jauni noteikumi, šodienas - projekti, izvēle, atbildība.

Bet kādā brīdī izskanēja vienkārša doma - skola nav sienas un pat ne programma. Skola — tie esam mēs. Un tas neizklausījās pēc skaistas frāzes. Tas izskanēja kā fakts.

Kamēr vidusskolēni atcerējās un analizēja, sākumskolā valdīja kustība. Vadītāja -mūsu spilgtā direktores vietniece un latviešu valodas skolotāja Ingūna Hitrova pārvērta koncertu dzīvā dialogā ar bērniem. Bet Tīģera parādīšanās (Ponomarenko Jaroslavas izpildījumā ar Tatjanas Lukjanovas balsi) uzreiz nojauc robežu starp skatuvi un zāli. Bērni ne tikai skatījās, viņi piedalījās.

Tīģeris kopā ar bērniem veidoja vārdu SKOLA:

S — skolēni un skolotāji

K — klase

O — otrā māja

L — laime

A — atzīmes

Tas izskatījās vienkārši, bet darbojās precīzi, jo kādā brīdī pat pieaugušie zālē pieķēra sevi pie domas: jā, skola patiešām ir otrā māja.

Visvērtīgākais šajos jubilejas koncertos bija tas, ka tie neatkārtojās. Sākumskola balstījās uz sajūtām. Vidusskola - uz izpratni. Bet secinājums bija viens -skola nav vieta, kur nāk mācīties. Tā ir vieta, kur tu kļūsti par sevi.

Kad koncerta beigās izskanēja: “Skola -tie esam mēs”, tas neizskatījās kā noslēgums. Drīzāk kā punkts, pēc kura turpinās mūsu stāsts, jo jubileja nav par pagātni. Tā ir par to, kas būs tālāk, un, spriežot pēc šiem koncertiem, turpinājums būs vēl interesantāks.

Četrdesmit gadu simfonija: kā viena sirds silda visu skolu

Gaisā virmoja svaigu rožu smarža un viegls satraukums. Aktu zāle, kas parasti piepildīta ar starpbrīžu troksni, šajā vakarā bija apklususi. Mēs šeit sapulcējamies ne tikai svētku dēļ, mēs atnācām pieskarties stāstam, kura garums ir četrdesmit gadi.

Kad mūsu direktore Svetlana Ivanovna ienāca zālē caur “dzīvo koridoru” no koši sarkanām rozēm, kuras pateicībā pasniedza vidusskolēni, šķita, ka pats laiks palēnināja savu ritējumu, skanot dziesmai “Miljons sarkanu rožu”.

Vadītājs pateica vārdus, kas atbalsojās ikvienā: ir cilvēki, kuri vienkārši ienāk un aiziet, bet ir Personības, kuru dzīve neatdalāmi ieausta skolas biogrāfijā. Četrdesmit gadu desmitu garumā mūsu ģimnāzija ir augusi un mainījusies, pateicoties tieši viņas gribasspēkam un uzticībai savam darbam.

Šajā vakarā mēs ieraudzījām mūsu direktori no dažādām pusēm.

Direktora vietnieki runāja par viņu kā par cilvēku, kurš vienmēr izvēlas pareizo ceļu, pat ja tas nav vieglākais. Latviešu valodas skolotāji atgādināja, ka vārds “Svetlana” simbolizē skaidrību un iekšējo spēku. Svešvalodu skolotāji sveica viņu dažādās valodās, vienojot mūs vienā lielā starptautiskā saimē. Matemātiķi lika zālei pasmaidīt, aprēķinot neticamo — četrdesmit gadu laikā notikušas vairāk nekā 15 000 sapulces. Taču aiz šiem skaitļiem vienmēr stāvējis dzīvs cilvēks, kurš spēj atrisināt jebkuru situāciju ātrāk par jebkuru meklētājprogrammu. Un, kad uz skatuves kāpa dabaszinātņu skolotāji, zāle uzsprāga aplausos. Viņu deja kļuva par simbolu tam “pievilksanās spēkam”, kas jau četrdesmit gadus notur mūs visus šīs spēcīgās personības orbītā.

Tomēr visaizkustinošākais brīdis bija to cilvēku pateicība, kuri direktores darbu redz no iekšienes — tehniskā personāla un, protams, mūsu, skolēnu vārdi. Mēs zinām, ka aiz stingra skatiņa vienmēr ir vēlēšanās palīdzēt mums izaugt par īstiem cilvēkiem, un par to mēs sakām viņai paldies.

Svētku noslēgums bija patiesi maģisks. Dziesmas “Krāsaini sapņi” skanējumā zāle piepildījās ar gaismu un viegluma sajūtu. Šī dziesma mums atgādināja - pat pēc četrdesmit gadiem tik atbildīgā amatā dvēsele var saglabāt krāsu spilgtumu un spēju sapņot.

Kad pēdējie akordi norima un gaisā vēl virmoja svētku noskaņa, kļuva skaidrs: četrdesmit gadi ir skaista un nozīmīga nodaļa skolas dzīvē, kuru mēs rakstām kopā ar Jums.

Vivat, direktore! Lai Jūsu sapņi arī turpmāk paliek krāsaini!

Monika Tvoronoviča

Nedēļa, kad skola kļuva mazliet itāliska

Ir nedēļas, kas paiet pavisam parasti — pēc stundām, zvaniem un ierastā ritma. Taču ir arī tādas, pēc kurām skola vairs nešķiet tāda pati kā iepriekš. Tieši tāda bija nedēļa, kad mūsu ģimnāzijā viesojās skolēni no Itālijas Erasmus+ projekta ietvaros.

Sākumā viss šķita ierasti: iepazīšanās, smaidi, neliels satraukums, runājot angļu valodā. Tomēr jau pēc dažām dienām kļuva skaidrs, ka tas nav tikai apmaiņas brauciens. Tā bija iespēja iepazīt citus cilvēkus un paskatīties uz savu skolu no cita skatupunkta.

Itāļu skolēniem mūsu skola šķita ļoti moderna un labi aprīkota. Viņus īpaši pārsteidza sporta zāle un baseins, jo viņu skolā šādu iespēju nav. Tas lika arī mums pašiem aizdomāties par to, cik daudz mums jau ir dots un cik bieži mēs to nepamanām.

Svarīga sarunu tēma bija tehnoloģijas un mākslīgais intelekts. Gandrīz visi viesi atzina, ka izmanto to mācībās — lai pārbaudītu atbildes, labāk saprastu sarežģītas tēmas un atrastu nepieciešamo informāciju. Tajā pašā laikā viņi uzsvēra, ka tehnoloģijas nevar aizstāt kritisko domāšanu. Bez tās ir viegli kļūdīties un nepareizi saprast informāciju.

Interesanti bija uzzināt arī par atšķirībām. Piemēram, Itālijā skolēniem nav atļauts izmantot telefonus stundās, kamēr pie mums tas reizēm ir iespējams. Šādas atšķirības kļuva par interesantu diskusiju tēmu.

Tomēr vissvarīgākais bija tas, ka mēs sapratām — neskatoties uz dažādām valstīm un kultūrām, mēs esam ļoti līdzīgi. Mums ir līdzīgas intereses, līdzīgas problēmas un līdzīgs skatījums uz nākotni. Komunikācija ar viesiem bija viegla un patīkama, un jau pēc dažām dienām vairs nebija sajūtas, ka mēs esam no dažādām valstīm.

Šī nedēļa parādīja, ka šādi projekti ir ļoti vērtīgi. Tie ne tikai palīdz uzlabot valodas prasmes, bet arī paplašina redzesloku un māca saprast citus cilvēkus. Pēc šīs pieredzes kļūst skaidrs, ka pasaule nav tik liela, kā dažreiz šķiet, un ka starp cilvēkiem ir daudz vairāk kopīgā nekā atšķirīgā.

Lai gan viesi jau ir devušies mājās, atmiņas par šo nedēļu vēl ilgi paliks ar mums. Tā bija nedēļa, kas padarīja mūsu skolu nedaudz citādāku — atvērtāku, dzīvāku un tuvāku pasaulei. Rauza Darja

SKOLĒNU PAŠPĀRVALDES LAPA

Talka, kas lika paskatīties apkārt citādi

24.aprīlī pēc 8. un 9. stundas mūsu skolas skolēni devās talkā Rostokas ielas alejā. Pēc garas mācību dienas varēja gaidīt nogurumu un nevēlēšanos kaut ko darīt, taču realitāte izrādījās pavisam cita — mēs strādājām enerģiski ar patiesu entuziasmu.

Jau pirmajās minūtēs kļuva skaidrs, ka šī nebūs vienkārša pastaiga ar maisiem rokās. Zemē atradām ne tikai ierastos iepakojumus un plastmasu, bet arī lielu daudzumu šķiltavu un pat baterijas. Tas lika aizdomāties par to, cik bīstami var būt nepareizi izmesti atkritumi un cik svarīgi ir būt atbildīgiem un rūpēties par dabu.

Īpaši nepatīkams bija skats uz stikla lauskām un cigarešu izsmēķiem. Ņemot vērā, ka šajā rajonā ir daudz bērnudārzu un skolu, tas rada reālu apdraudējumu bērniem. Tāpēc mēs strādājām rūpīgi — savācām visu, kas varētu būt bīstams, un darījām to ar sajūtu, ka mūsu darbs patiešām ir vajadzīgs.

Interesanti, ka mūsu aktivitāti pamanīja arī garāmgājēji. Daži apstājās, vēroja, citi pat uzrunāja. Kāds vīrietis, ejot garām, uzsmaidīja un pacēla īkšķi uz augšu. Šis vienkāršais žests kļuva par negaidītu, bet ļoti patīkamu novērtējumu.

Pēc darba mēs ne tikai savācām atkritumus, bet arī tos sašķirojām — stiklu, baterijas un elektroierīces izmetām speciālajos konteineros. Tas bija svarīgi, jo talka nav tikai par tīrību, bet arī par pareizu rīcību. Šī diena parādīja, ka pat neliela iniciatīva var dot redzamu rezultātu. Aleja kļuva tīrāka, bet mēs — saliedētāki. Šādi pasākumi māca atbildību un atgādina, ka rūpes par vidi sākas ar katru no mums.

Sargāsim dabu kopā!

Marčenko Milana

IZVĒLE AR SIRDĪ UN ATBILDĪBU

28.aprīlī mūsu ģimnāzijā notika skolēnu pašpārvaldes prezidenta vēlēšanas — notikums, kas šogad izcēlās ar īpašu aktivitāti un ieinteresētību. Pirmo reizi kandidātu skaits bija tik liels, kas apliecina, ka skolēni arvien vairāk vēlas iesaistīties skolas dzīves veidošanā un uzņemties atbildību.

Kandidātu programmās izskanēja idejas par saliedētāku skolas vidi, radošām iniciatīvām, mūsdienīgiem pasākumiem un ciešāku dialogu starp skolēniem un administrāciju. Katrs no viņiem piedāvāja savu redzējumu par to, kā padarīt skolu aktīvāku, atvērtāku un iedvesmojošāku.

Īpašu cieņu izpelnījās Danila Prokudins un Ilja Soldatovs, kuri pēc priekšvēlēšanu debatēm pieņēma pārdomātu un nobriedušu lēmumu atsaukt savas kandidatūras.

Viņi godīgi izvērtēja savas iespējas un atzina, ka šobrīd vēlas turpināt darbu pašpārvaldē kā aktīvi komandas dalībnieki. Šāda atbildība, pašizziņa un vēlme augt ir patiesas līderības pazīmes.

Vēlēšanas noritēja godīgā un cieņpilnā gaisotnē, un katram skolēnam bija iespēja izteikt savu viedokli.

Par skolēnu pašpārvaldes prezidentu tika ievēlēts Deniss Rogovs. Sirsnīgi sveicam jauno prezidentu un vēlām iedvesmu, drosmi un neatlaidību, īstenojot ieceres un stiprinot skolas kopienu!

Anna Buivide

